

U zrcalu (1994)

3

dogaća se dogaća se neprestano ulaziš i izlaziš
iz kuhinje u sobi je svjetlo gušće cijepaju se
oblaci u niti od srebra okrećeš se leđima prozoru
telefon nije zazvonio stavljaš prste u otvore brojčanika

još nekoliko puta voda je počela isparavati i oko
kuhinjskog prozora kovitlaju se ciklone vonjeva kada
se počelo sjećanje usta se pune morem i zrcima pijeska
netko s druge strane naginje se iznad plastičnog užeta

rublje se nije osušilo pršte i nestaju kapljice kiše
sada je u njenoj sobi jutarnja skrama od zlata rastopljena
tišinom koju želiš želiš neprestano i tada dok pokušavaš
ponoviti pejzaže neba na zapadu i sada dok mrmljaš teško teško
samima

na trajektu ona palubi od metala i slanog drveta
u bijeloj sjeni sunca što tiho kuca iza naših leđa
ispod i iznad prozirnih odraza htjela sam htjela sam
ti reći da se ne mogu zaustaviti otapanja ovih

rubova da ćeš umjesto vršaka prezrelog cvijeća koje se zimi
osipa u ormaru vidjeti sebe na onoj padini pored
ceste sklupčan između blijedih lopti grmlja konačno ćeš

u suton izgreban i gotovo sretan iznova pokušati pronaći
razmeđa od stijenja razmeđa od zemlje razmeđa od smole

prešla sam čitavo stepenište svaku raspuklu
stubu takla sam rukom nečujno uzdahnula kako
možeš kako mi to radiš riječi neće padati sivi
sutoni ne dolaze u moju sobu otvori se zatvori

se gdje je tržnica gdje je modro voće na trbuhu
u krugu mira bez tvojih koljena shvatila sam tko
si ti moj topli mekani tabu ne voli tvoje poglede
kako ćeš bez mene kome ćeš reći ovo nije ja kome

ne ne mi nismo vidjeli sva godišnja
doba u prijelomu tog dana ne mi nismo
okružili suhu svjetlost ispod rahlog
prostirača neba bruhanje i jeka

kameni pečati tišine ugašeni grad
u ljepenci i trakama od smole samo slike
u kutu sobe kao slabašne pustinje samo
produženi nagib kao spore u novom zraku

ne ništa nije drugačije i nitko nije
otišao ne ja nisam urastao u svoju sobu
okomito između prozora u grudici zemlje
četiri zelena vrška iz plastične čaške

kamfor i sol valovi od ulja moj otac
što stari iz sata u sat nije više na
rubu otoka ne ništa nije drugačije ni
papir što se svija u pisačem stroju niti

balkon na južnoj strani nosači od vjetra
nisu ni sada pridržali zidove raspukle raspukle raspukle

ne ne ja sam uvijek u svom tijelu
u tom vokabularu odraza potopljen kao
rižina polja na fotografiji u uglu izloga
ne ja ti ne mogu davati ritam gomile

naslage i taloge zagušenih trgova ne ja
nisam proziran omot nedjeljnih ulica sivo
osjenčanih ranim popodnevom pogledaj iza
nas su ekrani mesnica odjeci na stubištu

prazna zvonjava telefona pogledaj kako su
parovi sićušni koliko je množine ostalo u
njima tko ti može reži ovo nisam ja to je
samo meso zgrušani pogledi pred novom masom

u crvenoj prašini talogu na stijenu koju naši
koraci raznose na žalost nije bilo moguće raspoznati
niti sjene naših tijela ulubljenih na ploči vreline
prema večeri se rastapala postajala lagana gotovo

pitka i naša je koža tamna i siva poput ocvale
lavande počela otpadati ljuštiti se u nevidljivim
zrnima prašine što ih sada mjesecima kasnije nalazim
u dnu male posjekotine na dlanu gurnuo sam prozor i

nastavio ga gurati s onu stranu okvira dalje prema
omekšaloj noći kasnog proljeća dok se nečujno mrvi
staklo i djelić mjesečeve pločice brišu i otvaraju
ubrzane struje neponovljivih neponovljivih oblaka

čuješ li kako se zbijaju i tonu uviru i
lebde čuješ li kako se kreću čvorišta od
slika u tvom tijelu blijedoj i tamnoj spužvi
svjedoku bez riječi čuješ li kako se sjeća

kako ne može odustati pokreni se uzmi
opeku od svjetla balast lakog zlata lanac bijele
kiše kazaljka na satu uvijek je jednaka trake
tvog tkiva čuvaju i nose uvijek isti travanj

duge omekšale dane kasnog ljeta proveo
sam na verandi ispred kuće zureći u bijele
prozračne plohe oblaka prebrisanih u procijepu
pogleda kada sklizne nekud niz mramornih pigment

trajne kalote trake zgrušane pare množe se i
nestaju kruže i struje povrh punog daha nepomičnog
lišća raspadnute dodiruju svjetleće vrške rascvalih
trava tamo na izoštrenom rubu prostora bez centra

jedan nemoguće spor pokret mačke pokreće kišu
tamnih latica usporedno padanje mirisa ka zemlji

u pravilnom polukrugu pored slavine na plastičnoj
sivoj plohi do provalije žučkaste od kamenca deseci
mrava pokušavali su dovršiti svoj jutarnji obred
ceremoniju hrane po trncima šećera i mrljama sirupa

što je beskonačno sporo klizio niz padine boce
cijele noći ispod prozora čuje se glasan razgovor
žena iz prizemlja kotači automobila uranjaju u šuštave
lokve pahulje pepela padaju oko pepeljare trepereći u

zraku stanjenom i ovog dana tišina pucketa između
zujanja hladnjaka štopota kupatila lupanja vrata
tišina struji stubištem lijepi se po zidovima tišina
mravljeg svijeta dok spužvicom čistim slivnik ispirem

posuđe i na putu do sobe obnavljam trenutak pejzaža mora

citat

i večer je iznova neusklađena kada prolaziš
jednom stranom ulice na pločniku pod snopom svjetla
žuta i crvena ograda oko plavičastog plamena zavoj i
zamućeni metal tračnica polako ulaziš u vežu tamno i
suženo stepenište neko vrijeme sjediš u tom stanu netko
mijenja ploče netko govori u kuhinji na drvenom pladnju
komad blijedoružičastog mesa pored plastičnog zelenila
šuštava slavina meka čaša prepoznaješ i odmah zaboravljaš
ispred sivkaste fasade zakratko si u grupi nakon nekoliko
prijelaza zamjećuješ kako se krećeš uz zidove zrak visi
u poluispuhanom balonu gumena vrata sipki oker izbočina
na raskrižju dvojica i zamjećuješ ih tek kasnije u svojoj
sobi noge su pune gustog ulja kad okrećeš ključ drugog
popodneva uzglobljen tijekom okoline primaš kao onaj slijed
stvari u tramvaju uz metalni držač ili razgovor putnika
dok se umivaš u zrcalu prelaziš dlanom preko brade ručnik
je hrapav i ako kliziš kroz hodnik to nije sličica iz sna
kad povučesh prvi dim cigarete očekuješ još nešto vitice
dima lijepe se za prste kad prelistavaš stranice negdje je
nastala izmjena knjiga nije slučajno otvorena na tom mjestu
neusklađen ritam ne možeš staviti u prvi plan on čini kostur
i osjećaš se vrlo glupo zamišljajući raspadanje predmeta
struktura mora biti čvrsta i elastična jedna svlađujući gađenje
pališ novu cigaretu čaj je hladan na rubu šalice fiksiran je
tanki sloj taloga